

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

Часопис
Волинської епархії
Київського Патріархату

№ 2 (63) лютий 2010 р.

СЛОВО НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ

архієпископа Луцького і Волинського Михайла

Дорогі у Христі браття й сестри!

У православних християн протягом року є чимало днів постових – днів, призначених для особливих старань у духовному вдосконаленні, аби заслужити собі місце у Царстві Небесному. Але Великий піст тому й називається Великим, що вирізняється і тривалістю, і строгістю, і важливістю. Церква встановила його в пам'ять про сорокаденний піст Ісуса Христа перед виходом на проповідь. Великий піст сполучається зі Страсним тижнем – постовими днями в пам'ять про хресні страждання Ісуса. Разом це становить 48 днів. Що ж належить чинити в цей час?

Нерідко під словом «піст» розуміють лишень утримання від скоромних і вишуканих страв та хмільних напоїв. Авжеж, це важливо, бо надмірна догода череву спричиняє різні гріхи. Тому в Церкві укладено календар пощення, за яким у певні дні дозволено рибу (цього року – тільки на Вербницю), в інші – олію, а є дні, коли не можна й того.

Але утриманням від поживних страв Великий піст аж ніяк не вичерпується. Ба навіть більше: людям хворим, немичним таке пощення може бути полегшено чи й зовсім скасовано. Та куди важливіше тримати піст духовний. Бо сказав Христос: «Не те, що входить в уста, оскверняє людину, а те, що виходить з уст... А те, що з уст виходить, від серця виходить; це і оскверняє людину, бо від серця виходять злі помисли, вбивства, перелюбства, любодіяння, злодійство, лжесвідчення, хула» (Мф. 15:11, 18).

Тому-то головну увагу маємо звернути на стан нашої душі. Нехай не буде в ній злоби, лихослів'я, зневаги. Нехай не закрадеться намір обманути, обмірити й обважити, вкрасти, вчинити аборт, дати чи взяти хабар, затримати плату працівникові... Попросімо вибачення у тих, кого скривдили; вибачмо кривдникам. Провідаймо хворого, підбадьоримо засмученого, допоможемо вбогому. Хто зраджує в подружжі – облиште; хто п'є, хто курить, хто пристрастився до азартних ігор – покиньте; хто ворожить і слухає ворожбитів – перестаньте; хто сварливий – змовчіть.

Пам'ятаймо, що християнин повинен любити всяку іншу людину, як самого себе. І нехай у цьому ставленні до ближнього не буде в нас ніякої різниці: ані щодо політичних уподобань, ані щодо релігійних переконань, – геть-чисто те в чому. Не місце у Великий піст православному в ресторані, барі чи на дискотеці. Не належить йому дивитися розважальні передачі, читати потішні книжки і журнали. Краще вивчати себе і думати про вічність.

Великого посту обов'язково слід піти до Сповіді й Причастя. І взагалі – частіше бувайте у храмі, частіше беріть до рук духовну літературу, частіше моліться, щоб очистити свої душу й тіло.

І насамкінець: нехай наш піст буде не на показ, хай він буде не для людей, а для Бога. Як і сказав Спаситель: «Коли ж постите, не будьте сумні, як лицеміри. Бо вони потьмарюють обличчя свої, щоб показати людям, що постять вони... Ти ж, коли постиш, намасти голову твою і вмий обличчя твоє, щоб не показувати людям, що ти постиш, але Отцю твоєму, Який у таїні; і Отець твій, Який бачить таємне, воздасть тобі явно» (Мф. 6:16–18).

Життя земне – скороминуще, а небесне – вічне. Тож Великий піст – це добра можливість більше працювати над своєю душею, аби сподіватися на прощення гріхів, на місце в Раю. Бо всі ми помремо, а хтось і дуже швидко. Тож будьмо готові зустрітися з Богом, нехай душа і тіло будуть очищені покаанням.

Звернення щодо Великого посту до керівників області, міст, районів і сіл, засобів масової інформації, журналістів, працівників культури, власників та директорів розважальних закладів, місць громадського харчування та всіх православних

15 лютого православні християни вступили у Великий піст – період особливого настрою, час стримання і покаяння. Цей час вимагає обмеження не лише в харчуванні, а й у веселощах. Тому звертаємося до голів облдержадміністрації та обласної ради, керівників районів, міських і сільських голів із закликом не призначати на ці дні різноманітні творчі звіти і конкурси, розважальні концерти, усілякі заборони, а до всіх християн – ігнорувати їх проведення.

Закликаємо директорів теле- і радіоорганізацій, журналістів максимально обмежити в ефірі розгульну музику,

планувати стримані передачі. Це не означає, що мистецькі редакції не матимуть роботи. Великий піст – чудова пора для популяризації класики, сакрального мистецтва, глибоких джерел української культури, прощ, святих місць, життєво угодників Божих, ревних християн.

У цей час храми вбрані в чорне, богослужіння постові, а за стінами церков – регіт, нестримні розваги. І щороку це влаштовують саме на Великий піст. Хіба це не святотатство, не знуцання з українців, для яких віра завжди була понад усе? Це нищення нашого менталітету, нашої самобутності. Позбавмося врешті-решт цієї радянської спадщини! Українці здавна шанували Великий піст і його порушення вважали за гріх. Належне дотримання Великого посту – це і відродження давніх традицій нашого народу, і смирення перед Богом, через яке можемо сподіватися на Його ласку. Раз і назавжди відмовмося в цей період від веселощів, які можна влаштувати в інший час.

Закликаємо у закладах громадського харчування перенести рибні дні з вівторка і четверга на середу і п'ятницю, як це було заведено, поки традицію не відмінили більшовики.

Особливого смирення закликаємо дотримуватися під час Страсного тижня. Цього року Страждальний четвер припадає на так званий день сміху (1 квітня). У церквах читатимуть дванадцять страсних уривків із Євангелія на знак страждання і розп'яття Ісуса. Наступного дня – День похорону Спасителя. А поза храмами – сміх? Це насмішка над Христом, яку більше 70 років насаджував радянський режим. Це гріх, який волає до Небес. Закликаємо організаторів таких заходів не глумитися над почуттями вірян, над Самим Богом і перенести всі веселощі на інший час.

Тож присвятімо Великий піст Господу і хай Він усіх нас оберігає від зла.

+ Михайл,
архієпископ Луцький і Волинський

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

21 березня – апостола Єрма (Єрми)

Цього святого приєднують до мужів апостольських – тих угодників Божих, які перебували в прямому спілкуванні чи з самими апостолами, чи з їхніми найближчими учениками. Частина істориків Церкви вважає його одним із сімдесяти апостолів. Гадають, що це про нього згадано в Посланні Павла до римлян: «Вітайте Асинкрита, Флегонта, Єрму...». Твори мужів апостольських і стилем, і змістом близькі до книг Нового Заповіту, особливо до послань, а твір Єрма «Пастир» – до Одкровення.

Саме з цієї книги ми й знаємо дещо про автора. Юнаком його продали заможній жінці Роді, але згодом вона вивільнила його з рабства. Потому Єрма став торговцем, далеко не завжди чесним, і розбагатів. Дружину мав сварливу, синів розпусних. Хоча сім'я була християнською, але під час гоніння діти не тільки самі відреклись Христа, а й зрадили батька з матір'ю. Після переслідувань від усього майна у Єрма лишилась латка землі біля Рима, з неї він і жив. Ці всі нещастя врозумили його. Він усвідомив: першопричиною злигоднів було те, що торгував не по правді.

Відколи Єрма зі своїм сімейством покаявся, став отримувати одкровення з Неба, які закликали покаятись усіх, особливо щодо порушення шлюбу і відпадиння од віри. Ці символічні видіння, що поставали перед його духовним зором, і притчі, одержані від двох небесних посланників, Єрма виклав у книзі, що стала називатися «Пастир». Є в ній і слова про піст: «Постись же Богові так. Не лукав у житті своєму, а служи Богу чистим серцем; дотримуй Його заповіді й не припускай ніякої лихої похоті в серці своїм. Віруй у Бога, і якщо вконаєш це, і матимеш страх Божий, і втримаєшся від усякого поганого діла, то житимеш із Богом. Чинячи це, ти здійсниш великий і вгодний Богові піст».

Ця книга була настільки авторитетною на початках Християнства, коли ще не було чітко усталеного переліку книг Нового Заповіту, що її навіть включили до Святого Письма, Єрма вважали богонатхненним пророком. І хоча нині статус «Пастиря» значно нижчий, проте він належить до тих душеспасенних творів, які варто прочитати. Автор же достойний слів нашої Церкви: «Апостоле Єрме, моли Бога за нас!»

Віктор ГРЕБЕНЮК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, почина-

ючи з будь-якого місяця. Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 63 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських епархіальних відомостей», оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

ХРОНІКА

У Любомльському деканаті

20 грудня втретє у Львові проходив міжконфесійний фестиваль церковних хорів «Духовні мости єднання». Цього разу, як і попереднього, у ньому взяв участь сімейний ансамбль протоієрея Святослава Нюні, настоятеля парафії Покрови Божої Матері в Голівні та Великомученика й цілителя Пантелеймона в с. Гуменці Любомльського деканату.

Священик, паніматка Тамара й донька Маріанна виконали низку піснеспівів: «Святий отче наш Миколаю» невідомого автора, «Не маємо іншої допомоги» О. Архангельського, «За Україну молюсь» О. Каліщука, «Мой мамі» Л. Стець, «З далекого краю лелеки летіли».

Публіка приймала волинян дуже тепло. Теплим було й спілкування учасників хорів. Як розповіла епархіальній інформаційній службі матінка Тамара, це була атмосфера християн, спраглих єдності. Тож і слухачі, і співаки єдналися у спільній прославі Бога та братерській любові. Назва фестивалю виправдала себе: саме так зводяться духовні мости.

«З любов'ю в серці»

Так називається захід, проведений Луцьким національним технічним університетом 21 грудня до дня святого Миколая. У вечорі, який відбувся в палаці культури «Просвіта», взяв участь архієпископ Луцький і Волинський Михаїл, ректор духовної семінарії протоієрей Ігор Швець, старший капелан епархії протоієрей Олександр Безкоровайний, інші священнослужителі й семінаристи.

Владика звернувся до зібрання з архіпастирським словом, закликавши в усьому наслідувати вчинки святого – бути людинолюбними, нелицемірно дбати про благо ближнього, виконувати Божі Заповіді. Саме так, із любов'ю в серці, як жив святий Миколай, маємо жити й ми, сучасні християни, – сказав архієрей.

У семінарії

28 грудня у Волинській духовній семінарії (ВДС) відбулася зустріч з Іриною Циганковою, правнукою священномученика Йоана Кочурова, який першим, у 1917 році, прийняв мученицький вінець од більшовиків.

Пані Ірина, мешканка Луцька, розповіла про життєвий шлях свого прадіда. Отець Йоан душпастирював у Росії, Сполучених Штатах Америки, а повернувшись на батьківщину, був призначений настоятелем у Катерининський собор Царського Села – резиденції імператора. Тут його застала Лютнева й Жовтнева революції. Намагаючись отямити обидві сторони – білих і червоних – від громадянської війни, що починалась, протоієрей Йоан із синами, теж священниками, провів велелюдний хресний хід під гаслами «Браття, не стріляйте в братів!», «Світом повинна правити любов». Більшовики помстилися Господньому слугі й за цей хід, і за палкі проповіді, за не поступливе служіння Христові. Ще довго в родині Кочурових зберігалась одежа о. Йоана з численними дірками від куль.

Поховано було страждальця у підземеллі Катерининського собору. Але храм комуністи підірвали, на його місці розбили сквер, де встановили пам'ятник Леніну. Нині розпочинаються роботи з відновлення Божого дому на цьому місці.

Російська Православна Церква причислила Йоана Царськосельського до сонму святих у ранзі священномученика, на його честь написано ікону, акафіст.

Ректор семінарії протоієрей Ігор Швець, викладачі й вихованці слухали розповідь із великою увагою і були вдячні пані Ірині Циганковій за подарований образ святого. Зустріч завершилася великим концертом її учнів.

Із далекого Віфлеєма

Уже котрий рік волинян зустрічають Різдво з вогнем, запаленим у Віфлеємі. По всьому світу цей племін із рук

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

Образ «Стрітєння Господнє». Кін. XVIII – поч. XIX ст. Походить із храму Мучеників благовірних князів Бориса і Гліба с. Романів Луцького районного деканату. Матеріали й техніка: дерево (липа), левкас (грунт із крейди і клею), олія, різьблення, золочення. Зберігається у Музеї волинської ікони.

Стрітєння Господнє – одне з дванадцяти найбільших свят Православної Церкви. Воно було встановлено як урочисте нагадування про принесення до храму Пресвятою Богородицею Ісуса Христа на 40-й день після народження. Слово «стрітєння» означає «зустріч». Це зустріч Дитя Христа з праведником Симеоном, це і символічна зустріч Нового і Старого Заповітів. У цей день у церквах традиційно освячують і запалюють свічки як нагадування про слова Симеона Богоприїмця: «...світло на просвітлення язичників...».

Іконографія Стрітєння склалась на основі розповіді євангеліста Луки. На іконах, фресках, мініатюрах основа зображення – як передає Богородиця Дитя на руки Симеона. За плечима Богоматері традиційно зображають Йосифа Обручника, який тримає в руках голубів. Позаду Симеона зображають пророчицю Анну. Є два варіанти зображення місця дії: Симеон зустрічає Святе Сімєйство на порозі храму або ж Стрітєння відбувається перед престолом.

На багатьох іконах цього празника можна побачити червону завісу, яка нагадує про влаштування старозавітного єрусалимського храму: вона відділяла вхід у Свята Святих. Пізніші ікони (XIX ст.) іноді доповнюються новими деталями, які часто мають повчальний характер. У нижній частині зображають майбутнє спасіння тих, хто прийняв Християнство, і пекельні муки тих, хто не признав Христа. У лівому нижньому куті вміщують Симеона за написанням пророцтва, а в правому – ангела, який вказує на його здійснення. У верхній частині зображають ангела, який сповіщає про страждання, що чекають на Богородицю. Часто завершує композицію Бог-Отець, Який возсідає на херувимах.

В іконографії відображено і богословський зміст Стрітєння – зустріч Старого і Нового Заповітів: Богоматір та Йосифа зображають у русі зліва направо, а праведних Симеона й Анну – справа наліво. Там, де

вони зустрічаються, Богоматір передає Божу Дитину на руки Симеону, і той приймає Його на руки, покриті пеленами, як приймають тільки Велику Святину.

В Україні найдавнішим зразком сцени Стрітєння є фреска XII ст. у Кирилівській церкві Києва. У волинському іконописі цей сюжет мало поширений. Іноді він трапляється у стінописі храмів, празничних рядах іконостасів і використовується для написання храмових ікон Стрітєнських церков. У колекції Музею волинської ікони зберігається фрагмент іконостасу, у круглій живописній частині якого вміщено композицію Стрітєння. Дійство відбувається на порозі храму. На тлі біло-вохристих стін храму з колонами та східців входу зображено сцену зустрічі Ісуса Христа з Симеоном Богоприїмцем. На першому плані – Богородиця та Симеон, який щойно прийняв від неї Богородитину. Маленький Ісус у білій сорочечці та білих пеленах напівлежить на руках старця, склавши на грудях рученята. Сивочолий праведник, схиливши голову, уважно дивиться на Дитя. З Сина не зводить очей і Богоматір, нахилившись і простягаючи руки до Нього. Позаду Неї – обручник Йосиф, він з цікавістю й очікуванням споглядає на Симеона Богоприїмця, тримаючи перед грудьми кошачок з двома голубами для жертвоприношення. Спостерігає за дійством і пророчиця Анна, виглядаючи з-за спини Симеона. Захоплена побаченням, одну руку вона тулить до грудей, іншу – підняла, розкривши долоню, у пророчому жесті. Лики персонажів просвітлені. Загальний радісний настрій події творять і яскраві кольори вбрання учасників дійства: вохристі, зелені, розбілений жовтий, червоний і серед них білий колір одєж і пелен Ісуса Христа, Який є смисловим центром колірної композиції. Художник старається передати відчуття великої радості, світлого свята чекання зустрічі з Господом, донести це почуття до кожного віруючого. І дуже важливо, щоб кожна людина зустріла в душі свій Бога з чистим серцем, з великим благоговінням, із вдячністю Господу і надією на Нього.

**Ангеліна ВИГОДНІК,
провідна наукова співробітниця
Музею волинської ікони**

у руки, з країни в країну передають члени національних скаутських організацій.

На українсько-польському державному кордоні наші скаути – пластуни – взяли цей вогонь від скаутів польських – харцерів. З січня в Луцьку, в головному храмі Волинської епархії Троїцькому кафедральному соборі для зустрічі полум'я зі Святої Землі зібрався архієпископ Луцький і Волинський Михаїл, священнослужителі й численні віряни. Владика промовив архіпастирське слово, пластуни під гітари й сопілку виконали різдвяні піснеспіви. По тому кожен охочий узвз вогник із батьківщини Христа на гнотики своїх свічок і лампадок. Вогонь із Віфлеєма розійшовся по Волині – по церквах, дитячих будинках, лікарнях.

Як повідомляє маневицький декан протоієрей Андрій Закидальський, той же день був особливим і для Свято-Миколаївської парафії селища Колки, зокрема для учнів недільної школи. Віфлеємський вогонь зустрічали настоятель (о. Андрій) із громадою місцевих пластунів. Після взаємних вітань пластуни-світлоносці виконали піснеспів до цієї події, панотець із ліхтаря запалив велику свічу. Вона горіла в Божому домі протягом різдвяних свят. Дякуючи всім, душпастир побажав наснаги для творення добра. А невдовзі всі парафії Маневицького деканату отримали світло із Віфлеєма.

У святковому трудівництві

Протягом різдвяних празників архієпископ Михаїл, духовенство й віряни епархії не полишали праці на Господній ниві.

7 січня владика у співслужінні зі священнослужителями кафедрального собору Святої Трійці відправив урочисту Божественну Літургію. Присутніх привітали зі святом голова облдержадміністрації Микола Романюк, луцький міський голова Богдан Шибя та єпископ Римсько-Католицької Церкви Маркіян Трофим'як. Богослужіння транслювало в прямому ефірі Волинське телебачення з повтором увечері.

8 січня високопреосвященний традиційно відвідав собор Різдва Христового у Володимирі. У Службі, яку він очолив, взяли участь настоятель протоієрей Микола Удуд, священники Володимирських міського і районного, Нововолинського міського благочинь. Владика виголосив проповідь про Різдво Христове як початок нашого спасіння.

Після Відправи священнослужителі й миряни колядували на церковному майдані. До прослави Творця долучилися з усією громадою міський голова Петро Саганюк, голова райдержадміністрації Юрій Михалець, райради Андрій Онішук.

Того ж дня архієрей побував на парафії Рівноапостольної княгині Ольги с. Хрипалічі Володимирського районного деканату. Це село невелике, трохи більше ста дворів, тож церкви тут раніше не було. Але місцеві християни давно хотіли мати свій храм. За сприяння Алли Куніцької, голови П'ятиденської сільради, до складу якої входять Хрипалічі, громаді було віддано колишній Будинок тваринника. Ця споруда довгий час не використовувалась, тому зробити з неї Божий дім було непросто. Проте громада, яку нещодавно очолив молодий священник Ростислав Гронець, багато трудиться, і в колишній напівруїні, де не було ні вікон, ні дверей, гріє людські душі молитва. Чимала в цьому заслуга благодійників – голови районної держадміністрації Юрія Михальця, який живе у Хрипалічах, та депутата обласної ради Валерія Діброви (він пожертвував, зокрема, набір для причастя).

На Різдво прийшли до своєї церкви понад сімдесят вірян. Архієрей освятив будівлю, відслужив Літургію, привітав зі святом, підбадьорив, подякував спонсорам за працю для спасіння душ і на Божу славу.

9 січня, як і щороку цього дня, Його високопреосвященство здійснив візитацію до Нововолинського деканату. У Святодухівському соборі він разом зі священством відслужив Літургію, наснажив

Закінчення на 4 стор.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

«КОЛИ НЕ ГОСПОДЬ БЕРЕЖЕ...»

Треба обов'язково освячувати наші помешкання та інші життєво необхідні речі.
Але найважливіше – осята душі

Запитання

Що відбувається під час освячення будинків, автомобілів, і чи це так необхідно, як говорять священники?

Відповідає кандидат богословських наук Василь Лозовицький

Поки що рідко трапляється, щоб на початку зведення дому звершувався молебень, щоб будівельники, а до них і проєктувальники випросили на свою працю Боже благословення. Але сказано: «Коли не Господь буде дім, даремно трудяться будівничі; коли не Господь береже місто, даремно пильнує сторожа» (Пс. 126:1).

Напевне, перш ніж оселитися в новій квартирі, власники постараються навести в ній чистоту. Але навести духовну чистоту люди не завжди спішають. Мало хто заперечить, що духовна нечистота також не повинна наповнювати помешкання вірян. Адже «...є земля сатанинська, де живуть, ходять і підстерігають темні сили й лукаві духи, і є світосайна земля Божества, де ходять і перебувають полки ангелів та святих духів», – говорить св. Макарій Великий. Тому, освячуючи житло, священнослужитель у молитві закликає Богу благодать на дім, просить благословити це житло і тих, хто буде в ньому жити. А Боже благословен-

ня не можна придбати в магазині, з рук на базарі, його не можна отримати ніде, тільки через православного священника. Посилаючи на служіння Своїх учеників, Господь обдарував їх благодаттю Святого Духа. Через святих апостолів благодать Святого Духа передана їх наступникам – православному священству.

Проте одноразовим освяченням не вичерпується турбота про духовну чистоту житла. Через нашу гріховність і через гріховність нашого світу, який лежить у злі, дім буде знову і знову атакуватися силами темряви. Підтримувати духовну чистоту в своєму домі люди повинні регулярно вже самі. Для цього вдома потрібно мати освячену воду і, точно так само, як священник, хрестоподібно окроплювати нею всі кімнати, із призиванням Господнього імені: «В ім'я Отця і Сина і Святого Духа».

«Коли нечистий дух вийде з людини, то ходить місцями безводними, шукаючи спокою, і, не знаходячи, каже: повернись у дім свій, звідки вийшов; і, прийшовши, знаходить його виметеним і прибраним. Тоді йде і бере з собою інших сім духів, ще лютіших за себе, і, увійшовши, живуть там, і буває для людини тієї останнє гіршим за перше» (Лк. 11:24–26). Важко чекати, що в житті людини, в її домашній обстановці, душевному облаштуванні щось зміниться після освя-

чення квартири, якщо вона сама не перегляне свої світоглядні пріоритети і не переосмислить своє життя. Тож освячення будинку – умова, необхідна для мирного та благополучного життя в ньому, проте недостатня. Все життя наше повинно бути одухотвореним, зв'язок з Отцем Небесним повинен відчуватися постійно, принаймні потрібно прагнути до цього.

Життя людини досить багатоманітне, спектр її захоплень та інтересів дуже широкий, різноманітний і професійний діяльність. Тому і те місце, де вона працює, також обов'язково повинно бути освяченим.

Усе більше значення в нашому житті займає автомобіль, без якого багатьом важко, а то й неможливо обходитися. Автомобіль повинен бути обов'язково освяченим, адже це предмет підвищеної небезпеки. Священник освячує його, щоб він не завдавав, – найперше, – душевної, але також і фізичної шкоди людям.

Був такий випадок. Через кілька днів після освячення автомобіля його власник прийшов до священника ледве не з претензіями: «Як же так, отче? Машину я освятив і через два дні все одно потрапив в аварію?». Священник запитав: «А як Ви самі – постраждали?» Відповідь: «Ні, на мені ні подряпини». – «Когось збили, зачепили?» – «Також ні, все в порядку, але ж ма-

шина... Вона сильно постраждала, машини шкода». Тож не за машиною слід побиватися, а радіти й дякувати Богу, що залишився цілим і неушкодженим, нікого не покалічив! А то хтось, як усе могло би скласти-ся без освячення.

Підбиваючи підсумок, нагадаємо, що не самі бездушні речі стають джерелом благополуччя або, навпаки, різноманітних бід. Усе зло походить від його носіїв – бісів і тих, хто піддається їх згубному впливу, грішить. Предмети ж навколо нас – лише засоби, які можуть бути використані, щоб завдавати людині шкоди, особливо коли така людина не захищена духовною зброєю твердої віри та відповідними церковними засобами.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

ДЛЯ ЗАПАЛУ ВІРИ

Хай минають віки

20 грудня парафія Воздвиження хреста Господнього в с. Коліна Іваничівського деканату відзначила 230-річчя свого храму. На ювілей прибули поважні гості: архієпископ Луцький і Волинський Михаїл, декан протоієрей Ярослав Мельничук, місцево духовенство. Співав відомий львівський хор «Орфей».

Цього дня колоненці прийшли до свого храму в особливо піднесеному настрої. На проповіді ж під час Божественної Літургії архієрей закликав присутніх завжди, і в свято, і в будень, не вгашати духа молитви й добрих справ, гуртуватися навколо своєї святині.

Тридцять років – з 1959 по 1989-й – боготорча влада не пускала сюди християн: тут було влаштовано музей села. Проте духа не вгасило, і щойно повіяло теплом перемін, як в 1989 році храм у Колоні знову став діючим. Палає цей дух у багатьох і нині. Тож владика нагородив благословенними грамотами деяких найбільших жертводавців – підприємців Валерія Діброву й Ігоря Остапчука – та не дуже заможного, проте вельми побожного селянина Олега Малашевського. Дякував за сприяння того святкового дня настоятель громади священник Віктор Кузьмич і присутнім головам сільради Вікторів Федоруку й райради Людмилі Лазаренко.

Фінанси, зрозуміло, річ важлива. Та найважливіше, що як і в минулому, так і тепер

церква в Колоні є тим вогнищем, від якого запалюється віра в душах простих людей.

У Хорохорині – дещо незвичайне

Оновлення ікон було й залишається незбагненим. Хоч би скільки випадків оновлення ставалося, богослови не можуть дати єдиного пояснення цього феномену. Щоразу зрозуміло тільки одне: цим вражаючим проявом Господь бажає дещо сказати – чи то окремій людині, чи то громаді, чи то всьому Божому людові.

Цього року під час йорданського окроплення домівок настоятель Покровської парафії с. Хорохорин Луцького районного деканату священник Віктор Ліпчик не проминув і обійстя Марії Ракуцької, яка живе в урочищі Маївка. Старенька розповіла панотцеві, що в її хаті ось уже два роки оновлюється ікона. Це звичайнісінький літографічний образ Почаївської Богородиці, причому видно, що скла не відкривали. Ця домашня реліквія від часу вже було зовсім потьмяніла, бо ж її купила в Почаєві на своє весілля ще свекруха господині. Тому-то Марія Данилівна і зберігала ікону, хоча, здавалося, через ветхість можна було б цього й не робити. І от вона стала ясній і вже майже повністю оновилася. Про це прес-службі епархії розповіла у листі жителя Хороро-рина Маргарита Дяк.

4 лютого о. Віктор, який вважає, що онов-

Ружинська святиня

лення відбулось як вияв вдячності Бога за збереження і пошанування образу Пресвятої Богородиці, звернувся з цього приводу до епархіального архієрея. Владика Михаїл, зважаючи на ймовірність чуда, благословив відслужити молебень у хаті Марії Ракуцької і, за її згодою, виставити на деякий час ікону у храмі для належного пошанівку. Також високопреосвященний доручив настоятелю спостерігати за реліквією, організувати відповідні дослідження, щоб підтвердити (або спростувати) факт оновлення.

Духовне багаття Ружина

14 лютого, в Сиропусну, Прощену неділю, архієпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив новозбудований храм Різдва Пресвятої Богородиці в с. Ружин Турійського деканату. Разом із владикою чин освячення, святкову Божественну Літургію і хресний хід навколо церкви відправили декан протоієрей Микола Даньків, настоятель парафії священник Олег Гремалюк та інші священнослужителі.

Попередній Різдво-Богородичний храм у Ружині, дерев'яний, але на кам'яному підмурівкові, було зведено ще 1787 року на кошти поміщика Людвіга Вільги. Простояв він до 1944-го. Дім Божий спалили німці, а камінням із фундаменту мостили дорогу.

Відтоді церкви в селі не було, та за останніх чотири роки ружинці спорудили нову, теж Різдво-Богородичну. Збирали гроші всією громадою, та найбільше постаралися голова сільради Григорій Римарчук, член Національної комісії зв'язку України Петро Семерей (колишній ружинець). Їх владика нагородив орденами Миколая Чудотворця, ще одинадцять добродійників – благословенними грамотами, отця Олега підніс до сану протоієрея.

Високопреосвященний звернувся до парафіян із проповіддю, в якій зазначив, що храм – це осереддя села, і від його духовного тепла душі вірних зігріваються, готуються до вічного життя.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина Юрія ПАВЛЮКА

На празнику в Колоні

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на 2 стор.

архіпастирським словом, привітав декана, настоятеля протоієрея Стефана Фульмеса з днем ангела.

Того самого дня владика побував у с. Заріччя Володимирського районного деканату. Тут він у співслужінні з деканом протоієреєм Євгеном Шевчуком, іншими священнослужителями освятив Успенську каплицю, перевезену з Ново-волинська після зведення там великого храму. Архієпископ подякував настоятеля священику Степанові Цапу і всій громаді за ревне служіння Всевишньому.

Увечері 9 січня архієрей і хор «Оранта» взяли участь в етнофестивалі «Різдво у волинській родині» на Театральному майдані Луцька. Владика виголосив вітальне слово, після чого площа повнилася святковими піснями.

10 січня Волинське товариство польської культури імені Еви Фелінської провело фестиваль різдвяних співанок «Гей, колядо!» у стінах луцького римокатолицького собору Апостолів Петра і Павла. Своє мистецтво показали польські, російські, вірменські, чеські, німецькі колядники – мешканці Волинської області. Українські колядки звучали з уст хору Феодосіївського храму Київського Патріархату (регент Оксана Удот).

12 січня у Волинському облмуздрамтеатрі відбувся традиційний благодійний телерадіомарафон «Бог багатий милосердям». Щороку за починком Волинської ради Церков і за підтримки місцевої влади він проходить у дні різдвяних святкувань. Мета марафону – збір коштів на потреби сиротинців. У театрі в прямому ефірі Волинського телебачення виступають мистецькі колективи з різних конфесій, а глядачі й телеглядачі жертвують добровільні кошти.

За жеребом марафон розпочали хори Київського Патріархату. З вертепами й різдвяними співами виступили: кліросний хор Троїцького кафедрального собору (регент – священник Юрій Хлопецький), колективи Центру християнського виховання дітей і молоді (керівники – Тетяна Толочко, Лариса Зеленова, директор Центру священник Андрій Ротченков), хор Воздвиженського храму (регент Юлія Стасюк). Усі ці колективи – з Луцька. Своїми виступами вони задали добрий тон багатогодинному марафону.

Цього ж дня архієпископ Михаїл прийняв у духовній консисторії колядників – фольклорний колектив «Намісто» (керівниця Марія Патейчук), який діє в Луцькому національному технічному університеті. Гурт виводив для владиків і працівників управління епархії низку унікальних колядок, зібраних на Волині учасниками колективу.

22 січня колядки й щедрівки у виконанні дитячого хору Центру християнського виховання дітей та молоді в Луцьку (художній керівник Тетяна Толочко) прозвучали на щорічних «Різдвяних зустрічах у Музеї волинської ікони».

Цього ж дня тут відбулася виставка різдвяних поштів студентів-дизайнерів Луцького національного технічного університету. Зокрема, свій доробок представила Ольга Журба, яка співпрацює з «Волинськими епархіальними відомостями».

Вертеп із автентичними волинськими колядками поставили вихованці недільної школи при Николаївській церкві Луцька. Зібрали пісенні та навчили цього дітей наставники Валентина Лук'янчук і Галина Пантелєєва. Джерелом послужила збірка «Різдво у волинській родині». Залучення дітей до участі в церковних заходах, вивчення українського фольклору – головний акцент на духовно-патріотичному вихованні молоді, який провадить парафія, повідомляє вірянку Оксана Гузьо.

У Рожищенському деканаті

22 січня декан протоієрей Василь Шняк освятив у Рожищі пам'ятну дошку з нагоди 20-ліття створення Народного руху – організації, яка повела того часу Україну до

ВАРТО ЗНАТИ

БЕРЕГТИ ЖИТТЯ

Архієпископ Луцький і Волинський Михаїл дав інтерв'ю представниці Держгірпромнагляду Наталії Чайковській для всеукраїнського виробничо-практичного журналу «Промислова безпека». Публікуємо уривки з нього.

Ваше високопреосвященство, з кожним днем усе більше ведеться розмов про цінність людського життя. Яким чином спрямовано зусилля Церкви на збереження здоров'я та життя людей не лише в побуті, а й на робочому місці?

Кожна людина в першу чергу повинна пам'ятати, що її прихід у світ не є випадковістю, це дар життя від Бога і благословення Боже. Лише Всевишній може дарувати життя людині і лише Він може його забрати. Роль людини з приходом її у світ чітко визначена – дотримуватися Заповідей Божих, славити Творця і блаженствувати у цій славі. А те, що людина утруднює свою місію, це вже інша справа. Склалося у суспільстві так, що людина переоцінює свою роль і вважає себе господарем, ніби вона особисто визначає свою долю та долю іншої людини. Та потрібно пам'ятати, що лише добрими справами людина виправдовує дар життя і прославляє Бога, а кожен прикрий вчинок спрямований проти Заповідей Божих.

У збереженні життя та здоров'я людей неабияка роль відводиться Церкві, яка людину виховує. Священнослужителі під час проповіді звертають увагу парафіян на питання, які стосуються їхньої безпеки. Ми пояснюємо, радимо, наставляємо та відповідаємо на запитання. Відбувається, так би мовити, виховання людини під час проповіді. Також запроваджуємо практичні навички. Наприклад, наші священнослужителі проходили навчання з питань пожежної безпеки в органах МНС. Отримавши додаткові знання, священник під час виконання пастирських обов'язків не лише вимагає від парафіян дотримання моральних законів, а й може вказати на порушення пожежної безпеки. І, як показує практика, користуючись своїм авторитетом, священнослужителі у цій справі досягають певних результатів. Адже вірним стає соромно, коли духівник, здійснюючи певний обряд в їхній домівці, вказує на недоліки.

Владико, чи можете Ви сказати, що вдається змінити ставлення керівників підприємств до безпеки на виробництві? Чи прислуховуються вони до порад священнослужителів?

І працівники, і керівники підприємств є нашими парафіянами. Тому вплинути ми намагаємося на кожного, хто приходить на Службу Божу чи до Сповіді. Священник закликає роботодавців дотримуватися Заповідей Божих, наприклад, вчасно виплачувати заробітну плату працівникам, чим вони покажуть піклування та турботу про ближнього свого. Кожен керівник підприємства відповідає за людей, яких прийняв на роботу, як перед державою, згідно з чинним законодавством, так і перед Богом, згідно з Його законами.

Серед моїх друзів є багато керівників різних підприємств, у розмові з якими щоразу наголошую на позиції Церкви. Я не намагаюся тиснути на них, просто подаю інформацію, яка, на моє переконання, глибоко осідає на їхньому підсвідомому рівні і в потрібний момент підказує, як правильно діяти.

Бувають випадки, коли з вини керівника підприємства травмується чи гине людина. Згідно із законодавчими документами передбачено покарання для особи, яка допустила виникнення нещасного випадку. Чи передбачає Церква свого роду покарання для таких осіб?

Це можна визначити терміном *епітимія* – церковна покута. Наприклад, коли на Сповіді керівник підприємства кається у тому, що з його вини підлеглий отримав травму або ж загинув. Тоді духівник накладає церковну покуту. Звісно, це покарання залежить від різних факторів і має за мету не стільки покарати, як допомогти усвідомити тій людині неправоту своїх вчинків та дати змогу виправитися. Кожен випадок індивідуальний, тому й покута накладається різного характеру, залежно від прямої вини особи, яка допустила таку ситуацію (наприклад, читати молитви протягом якогось певного часу, постити, звершувати земні

поклони перед іконою, опікуватися сім'єю загиблого, доглядати його могилу та інше).

Владико, чи правильним буде трактування, що керівник, який розумів можливість виникнення нещасного випадку та свідомо направив працівника на виконання роботи, де є прямий ризик його життя, порушив Заповідь Божу «Не убий»?

Звісно, якщо керівник своїми вчинками або бездіяльністю свідомо наражає на небезпеку працівників, він порушує Божу Заповідь «Не убий». Адже вбивство – це не лише прямий контакт. Вбити можна і прикритим словом, і створенням відповідної ситуації, і простою бездіяльністю. Приміром, коли керівник знає, що за верстатом працювати небезпечно, оскільки він потребує ремонту або ж заміни обладнання, і свідомо допускає до роботи працівника, то творить гріх.

А як охарактеризувати дії працівника, який свідомо йде на порушення, хоча керівництво зі свого боку зробило все можливе для його безпечної праці?

Такий працівник порушує Заповідь Божу «Люби ближнього, як самого себе». Кожна людина в першу чергу повинна любити себе. Якщо ж вона з повагою та любов'ю не ставиться до себе, марно сподіватися, що вона спрямує свої вчинки на благо іншої людини. Порушення поради духовного наставника, заповіді чи припису, які спрямовані на збереження життя і здоров'я якоїсь людини, – гріховні дії. Якщо керівник підприємства створив усі умови для безпечної праці робітників, а вони свідомо нехтують елементарними правилами безпеки, – безумовно, вони грішать.

Звісно, у житті трапляються різні ситуації, і характеризувати їх як одне ціле не можна. Кожен з нас повинен уміти духовно себе налаштувати, тому для покращення загальної ситуації варто кожній людині змінити себе внутрішньо та діяти згідно із Заповідями Божими.

Світлина Леоніда МАКСИМОВА

незалежності. Рожищенський декан у своєму слові сказав: «Кожна ювілей – це наче коротка зупинка, щоби поглянути на пройдений шлях і, хвильку відпочивши, іти далі, вперед, до мети. Вшанування творців незалежності – і тих, що проголосили соборність України в Києві у 1918-му, і тих, що творили Народний рух у 1990-му, в тому числі в нашому краї, проходить тоді, коли ще витає дух Водохреща. У такі дні, оповиті високою духовністю, ми закладаємо цю меморіальну дошку. Нехай ця пам'ятка надихає сьогоднішні й прийдешні покоління самовіддано служити українському народові за Божими Заповідями».

«Ділом любіте»

29 січня українці щороку поминають героїв Крут. Укотре молитовно згадуємо юних патріотів, які полягли за Вітчизну, укрити себе славою, тимчасом як провідники нації добровільно роззброїли Батьківщину перед більшовицькою навалю. Молоді захисники столиці своїм життям стримали загарбників, щоб уряд мав змогу евакуюватись.

Архієрей, старший капелан епархії протоієрей Олександр Безкровайний, духовенство Троїцького кафедрального собору відслужили заупокійну літію перед символічною каплицею на Київському майдані обласного центру. Владика у проповіді зазначив, що герої Крут подали нам нев'яучий приклад служіння ближньому – аж до своєї смерті. Сьогодні ж вимагає якщо не жертвності, то в усякому разі – патріотичної визначеності.

Того ж дня поминальне богослужіння по герою на прохання членів організації «Національний альянс» відслужили й у соборі Святої Трійці. Очолив його протоієрей Володимир Подолець. Він зазначив у слові, що молодечий запал здатен чинити дива, тому великі вчинки віри, великі подвиги робить переважно молодь. «Не словом, а ділом любіте», – сказав апостол. І герої Крут учинили саме так: полягли за Вітчизну, бо дуже любили її, любили свій народ, – зазначив душпастир.

Епархія у 2009-му

9 лютого архієпископ Луцький і Волинський Михаїл розповів представникам ЗМІ під час традиційної щорічної пресконференції про діяльність Київського Патріархату на Волині в 2009-му році. Владика зазначив, що це був черговий рік росту нашої епархії.

Зокрема, минулого року: розпочали пастирське служіння 12 нововисвячених священнослужителів, більшість із яких – випускники Волинської духовної семінарії; утворилися 12 нових парафій, освячено 9 новозбудованих храмів, розпочато будівництво ще 5-ти. Епархія належно відзначила свята рівноапостольного князя Володимира та Хрещення Русі-України. На загальноукраїнських урочистостях у Києві наша делегація була однією з найбільших: у хресному ході київськими вулицями взяло участь близько 250 священнослужителів та понад 1 300 вірних.

Також 2009 року розпочато наступний етап удосконалення і посилення інформаційної та видавничої діяльності епархії. Прес-службу реорганізовано в три відділи: інформаційну службу, прес-службу та редакцію сайту Pravoslavja.lutsk.ua. Ці підрозділи, а також редакцію газети «Волинські епархіальні відомості», видавничий відділ «Ключі» об'єднано в Інформаційно-видавничий центр.

Торік понад 12 000 вірян за сприяння паломницької служби епархії здійснили прощі до різних святинь України, відбулося 4 богомілля на Святу Землю.

Станом на 31 грудня 2009 року Волинська епархія нараховувала: 338 парафій, об'єднаних у 22 деканати, 286 священнослужителів, 5 монастирів, 2 братства.

Інформаційна служба епархії

Докладніше про ці та інші події з життя епархії – в інтернеті, на офіційному сайті www.pravoslavja.lutsk.ua у розділі «Новини».

ПОВЧАННЯ

БОГ ПІКЛУЄТЬСЯ ПРО СВІЙ НАРОД

Під час подорожі юдеїв із Єгипту в Землю обітовану (обіцяну) Бог опікувався Своїм народом: допомагав йому перемогти ворогів, годував і напував.

Одного разу люди прийшли в таке місце, де вода була гірка. Вони не могли її пити і нарікали на Мойсея. Господь показав йому особливе дерево. Як тільки Мойсей поклад це дерево у воду – вона зробилася солодкою і придатною для пиття. Це дерево, яке зняло гіркоту з води, було прообразом хресного Древа Христового, що знімає гіркоту життя – гріх.

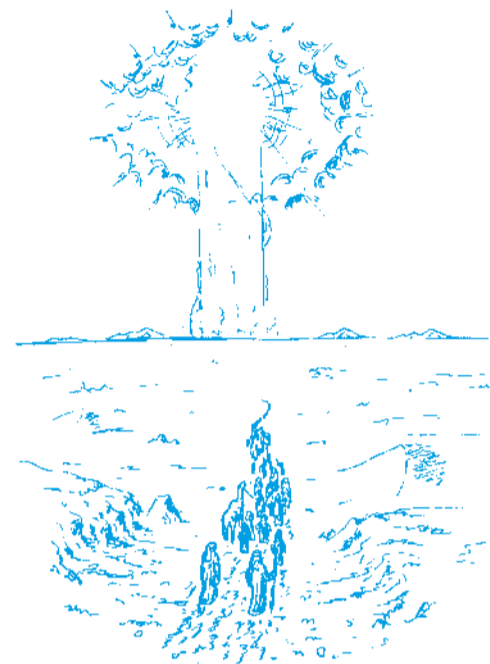
Коли закінчився весь хліб, узятий з Єгипту, Господь послав хліб з неба – манну. Вона мала вигляд білих маленьких крупинок або дрібного граду і на смак була, як хліб з медом. Манна вкривала зранку землю навколо табору. Годуючи Свій народ, Бог одночасно навчав. Манна випадала вранці, а пізніше танула на сонці – це спонукало не

ніжитися сном, а рано пробуджуватися і працювати. Бог наказав збирати лише на день, а в тих, хто відкладав запаси на завтра, манна псувалась і червивіла. Цим навчав довіряти Господу і вміти задовольнятися необхідним. На сьомий день тижня манни не було, а шостого дня випадало вдвічі більше. Люди заготовлювали манну на сьомий день і вона не псувалася. Цим Бог навчав шанувати сьомий день тижня: не працювати, а присвячувати його молитві. Бог наказав розподіляти манну порівну. Хто набірав більше, ділився з тими, хто менше. Цим Господь навчав своїх людей братньої любові.

Коли люди прагнули – Бог посилав їм воду. Одного разу вони прийшли в місце, назване Рефидім, де зовсім не було води. Спрагли подорожні знову нарікали на Мойсея. За велінням Божим Мойсей ударив жезлом по кам'яній скелі – і з неї потекла вода.

Манна в пустелі і вода, що потекла з кам'яної скелі, врятувавши ізраїльтян від смерті, були прообразом святого Причасття.

Також Господь беріг Свій народ від ворогів. У Рефидимі на юдеїв напали жителі пустелі – амалікітяни. Мойсей послав проти них Ісуса Навина з військом, а сам із братом своїм Аароном і Ором піднявся на найближчу гору і почав молитися, піднявши руки до неба (зобразивши ними хрест). Коли Мойсей тримав свої руки вгору, то юдеї перемагали ворогів, а коли від утоми опускав, то перемагали амалікітяни. Тому Аарон з Ором посадили Мойсея на камінь, а руки його підтримували розпростертими. Мойсей, молячись із піднятими руками, був прообразом переможного хреста Христового, силою якого віруючі християни поборюють видимих і невидимих ворогів.

Уважно прочитай повчання. Підкресли правильні варіанти відповідей із поданих нижче.

- Мойсей зробив гірку воду придатною для пиття:
 - помолившись над водою;
 - опустивши у воду дерево;
 - додавши у воду солі.
- Манна, яку Бог дав юдеям, на вигляд була, як:
 - коржі з медом;
 - пампушки;
 - білі маленькі крупинки.
- Якого дня тижня манни випадало вдвічі більше:
 - сьомого;
 - шостого;
 - першого.
- Бог звелів Мойсею напоїти спраглих у пустелі:
 - викопавши криницю;
 - вдаривши жезлом по скелі;
 - зібравши воду з рослин.

Розшифруй слова і впиши їх у клітинки. Знайди ці слова у повчання та поміркую над їх значенням.

П=1, Р=2, М=3, Е=4, Н=5, С=6, Т=7, Х=8, И=9, А=10, Ч=11, Я=12, Л=13, О=14, І=15, Б=16, В=17, Д=18.

8	2	4	6	7				
1	2	9	11	10	6	7	12	
3	10	5	5	10				
8	13	15	16					
17	14	18	10					

ОПОВІДАННЯ

Оленка дуже любила, коли тато, йдучи в місто, брав її із собою. Дорогою він завжди розповідав цікаві історії і купував їй ласощі. Коли того дня зайшов батько і знову запропонував пройтися містом, Оленка швиденько одягнулася, думаючи собі, яку то цікаву історію він їй розповість і що смачненького дістанеться їй сьогодні.

Цього разу вони не пішли до скверу, але попрямували на ринок. Там було дуже багато всіляких товарів. Оленку перш за все цікавили ласощі, яких також був великий вибір. Батько пішов купувати чай чи каву, а вона залишилася біля прилавка з кондитерськими виробами. Оленка побачила скриньку з печивом і їй дуже захотілося його спробувати. Печиво було перекладено шоколадом. Приємний запах лоскотав Оленку в носі. Вона не могла дочекатися тата, щоб попросити його купити печива. Побачивши, що біля неї нікого немає, взяла з прилавка два тістечка і заховала їх у кишеню. Оленці не так хотілося їх скуштувати, як тишила думка, яку приємну несподіванку зробить вона сестрам своїм «геройським» учинком...

Батько залагодив свої справи, підійшов до Оленки і подав їй шоколадний батончик. Оленка трішки знітилася, сховала батончик теж у кишеню, але про свій вчинок нічого не сказала: нехай це буде несподіванкою для всіх.

А вдома Оленка витягнула батончик, поділила його на п'ять частин і поклала на та-

рілочці. Біля батончика гордо поклала два тістечка: дивіться, мовляв, що я маю!

– А це звідкіля? Хто тобі їх подарував? – спитав батько.

– Ніхто не дарував, я сама взяла! – гор-

МАЛЕНЬКА ЗЛОДІЙКА

до відповіла Оленка і переможно глянула на всіх.

– Як то – взяла??!

– А так, ніхто не бачив, і я взяла!

– Значить, ти їх украла! – сказав батько.

Оленка опустила очі.

– А ти не подумала, що брати чуже – гріх?!

Що ти переступила Божу Заповідь «Не кради»? Про Бога ти не подумала?

Батько більше не сказав нічого. Він пильно, якимось так дивно, з жалем подивився на Оленку і пішов до своєї кімнати. Сестри також нічого не сказали. Не доторкнулися до батончика, встали і зайнялися своїми справами. Оленка залишилась у їдальні сама. Лише песик сидів біля її ніг і дивився на дівчинку зажуреними очима...

Оленку взяла досада. Хоч би хто насварив її, накричав, навіть по руках побив – їй би було легше. Адже в тій хвилині, коли вона брала тістечка, їй і на думку не спадало, що це крадіжка! Навіть і не дуже з лакомотства це зробила, їй хотілося похвалитися перед сестрами, їй гадалося, що сестри будуть приємно здивовані її героїзмом. Але ж хвальба і гордість – теж гріх!

Оленку охопила розпука. Що робити? Хто її зрозуміє? Хто порадить? Пошкодує? Хто? Хто? Мама! Мамуся! Матінка рідненька зрозуміє, пошкодує, порадить, як виправи-

ти скоєне! А де ж мама? В кухні! Адже завтра неділя, і мама готує на десерт щось смачненьке. Оленка миттю кинулася до кухні. Відчинила двері і голосно розплакалась. Вона кричала крізь сльози:

– Мамо, мамо, я більше ніколи так не зроблю!

Вона заховала голівку у мами на грудях і ридала, ридала... Мама пригорнула Оленку, поцілувала і лагідно сказала:

– Ходімо до татка. Не бійся, коли ти усвідомила свою провину, то це дуже добре. Ти перепрошиш татка і він тобі пробачить. – Узяла доньку за руку і повела до батькової кімнати...

Батько поглянув на Оленку – заплакану, що, мов кліщами, вчепилася у мамину руку, – усміхнувся, погладив по голівці й тишенько сказав:

– Запам'ятай цей день, донечко, і ніколи не порушуй Божих Заповідей!

Оленка поцілувала тата й маму, їй стало так легко, сльози висохли, наче їх і не було. Вона побігла до їдальні. З кухні доносився приємний запах печеного тіста. Сестри вечеряли, привітно всміхалися Оленці. Песик весело бігав навколо стола і махав хвостом.

Батончик з'їли, тістечками поласував песик. Гроші за тістечка наступного дня занесли і попросили вибачення. Оленка на все життя запам'ятала, що красти – це страшний гріх.

РАДИМО ПРИДБАТИ

«Помилуй мене, Боже...»

Слово «канон», що попервах у греків означало миряльну палицю – щось на зразок нашого дерев'яного метра, – згодом набуло нових значень. Одне з них – особливий піснеспів установленної форми, змістом якого є пояснення та прославлення священної особи чи події.

Канони писали багато церковних літераторів, та найславніший із них – святий Андрій, архієпископ Критський, який жив у VII–VIII століттях. Його перу належить Великий покаянний канон, що служить відповідними днями Великого посту: в першу седмицю – частинами, у п'яту – повністю, коли також читається житіє преподобної Марії Єгипетської.

Великий канон так іменується і за обсягом (бо містить 250 тропарів – коротких піснеспівів, тимчасом як інші – зо тридцять), і змістом (бо автор вибрав для нього найвизначніші уривки зі Старого й Нового Заповітів), і висотою думки, і силою її висловлення.

Окреме видання «Великий покаянний канон святого Андрія Критського та житіє преподобної Марії Єгипетської» напередодні

Посту здійснило за благословенням ігумена Замкового Архангельського монастиря Святополка (Канюки) Православне молодіжне братство Преподобного Миколи-Святоші, князя Луцького, яке діє в нашій єпархії. Уклав книжку за офіційним перекладом Київського Патріархату завідувач єпархіяльного видавничого відділу «Ключі» Ігор Сацик. Придбати книжку можна у храмах Волині.

«Сорокаденна весна»

Так називає Чотиридесятицю протопресвітер Олександр Шмеман у книзі «Великий піст», яку поширює видавничий відділ єпархії «Ключі».

Отець Олександр – знаменитий богослов нашого часу, який був православним душпастирем у Франції та США. «Це коротке тлумачення Великого посту написано для тих дедалі численніших читачів, які хотіли б ясніше зрозуміти богослужбову традицію Церкви і більш свідомо брати участь у її житті», – зазначає автор.

Із цієї праці, виданої в київському Центрі православної книги, ви дізнаєтеся про давні великопосні звичаї Церкви, про те, як гідно, не по-фарисейськи цей піст провадити, з яких періодів він складається, про його важливість як шлях до Пасхи.

Запитуйте книгу в церквах єпархії.

ОФІЦІЙНО

Протоієрея Василя Клочака призначено настоятелем каплиці Волинської ікони Божої Матері в Луцьку (указ № 98 від 1.12.2009 р.).

Протоієрея Юрія Близнюка призначено настоятелем парафії Великомучениці Катерини в Луцьку (указ № 103 від 15 грудня 2009 р.).

Протоієрея Володимира Стефанка звільнено від обов'язків настоятеля Миколаївської парафії в с. Колодежі Горохівського дек. (указ № 105 від 15.12.09 р.), а **протоієрея Івана Гіжичького** призначено на цю посаду (указ № 107 від 15.12.09 р.) і звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святого Миколая Чудотворця в с. Журавичі та Апостолів Петра й Павла в с. Домашів Цуманського дек. (указ № 106 від 15.12.09 р.). Настоятелем цих парафій призначено **протоієрея Стефана Савчука**, якого перед цим поновлено в штаті єпархії (указ № 108 від 18.12.09 р.).

Протоієрея Юрія Зінчука звільнено від обов'язків помічника володимирського районного декана (указ № 110 від 23 грудня 2009 р.), а **протоієрея Микола Гінайла** призначено на цю посаду (указ № 111 від 23 грудня 2009 р.).

Священника Романа Мойсея звільнено від обов'язків настоятеля каплиці Воскресіння Господнього в Луцькій міській лікарні (указ № 112 від 23 грудня 2009 р.), а **протоієрея Юрія Близнюка** призначено на цю посаду (указ № 113 від 23 грудня 2009 р.). Цього ж душпастиря призначено інспектором з питань місійної діяльності духовної консисторії (указ № 114 від 23 грудня 2009 р.).

Протоієрея Олега Ткачуся звільнено від обов'язків ківерецького декана (указ № 115 від 23 грудня 2009 р.) й настоятеля собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях (указ № 118 від 28 грудня 2009 р.).

Протоієрея Тараса Манелюка призначено тимчасово виконуючим обов'язки ківерецького декана (указ № 116 від 23 грудня 2009 р.).

Священника Михайла Левочка призначено кліриком Благовіщенського собору в Ковелі (указ № 117 від 28 грудня 2009 р.).

Протоієрея Івана Семенюка звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святого Феодосія Чернігівського в Луцьку (указ № 6 від 8 лютого 2010 р.) і призначено настоятелем собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях (указ № 9 від 8 лютого 2010 р.).

Протоієрея Ігоря Швеця звільнено від обов'язків настоятеля нижнього храму кафедрального собору (указ № 7 від 8 лютого 2010 р.) і призначено настоятелем парафії Святого Феодосія Чернігівського в Луцьку (указ № 8 від 8 лютого 2010 р.).

СПІВЧУТТЯ

22 січня відійшов у вічність **Семен Зінкевич** – батько архієпископа Луцького і Волинського Михаїла. Духовна консисторія висловлює щирі співчуття нашому владиці та іншим рідним спочилого. Нехай милосердний Господь упокоїть душу раба Божого Семена в оселях праведних, «де нема ні журби, ні зітхань, а життя безкінечне».

ВІТАННЯ

Висвячено

іподиякона Олега Козіонова 31 січня – на диякона, а 7 лютого – на священника.

Ювілеї

Священнику Сергієві Зеленьку, настоятелю парафії Преподобного Іова Почаївського в с. Масловець і Великомученика Димитрія Солунського в с. Ладинь Любомльського дек., 1 березня – 25 років;
протоієря Ярослава Місюку, клірикові кафедрального собору Святої Трійці, 1 березня – 35 років;

священнику Володимирові Пирогу, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Милянєвич Турійського дек., 7 березня – 30 років;

протоієрею Петрові Ступеню, настоятелю парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Дідичі Ківерецького дек., 9 березня – 45 років;

протоієрею Іванові Гіжичькому, настоятелю парафії Святого Іоанна Чудотворця Миколая в с. Колодежі Горохівського дек., 13 березня – 55 років;

священнику Валерієві Чернюку, настоятелю парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Дерно Ківерецького дек., 25 березня – 30 років;

протоієрею Анатолієві Александрюку, ковельському міському деканові, настоятелю собору Великомученика Димитрія Солунського в Ковелі, 26 березня – 50 років;

протоієрею Юрієві Пилипцю, володимирському міському деканові, клірику собору Різдва Христового у Володимирі, 26 березня – 35 років;

священнику Іванові Квіку, настоятелю парафії Архістратига Михаїла в с. Кисилин Локачинського дек., 26 березня – 10 років священничого служіння;

священнику Сергієві Лівончуку, клірикові собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях, 31 березня – 25 років.

Щиросердечно вітаємо священнослужителів! Божого благословення, міцного духовного й тілесного здоров'я та всіляких гараздів!

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуємо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на **духовні заняття протоієрея Юрія Близнюка**. Початок о 15 годині щонеділі.

• Виготовимо на замовлення плащаниці, композиції різдвяного вертепу, голгофи, Воскресіння. Тел.: (050) 690-48-05, (0332) 82-51-26. Запитувати Івана чи Ірину.

• У Луцьку, по просп. Волі, 2 працює **єпархіяльний оптово-роздрібний склад-**

магазин. Тут можна придбати всю церковну утвар, ікони, священничий одяг, богослужбову та іншу духовну літературу тощо. Магазин працює в понеділок–п'ятницю з 10 до 18 год., в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва з 13 до 14-ї. За довідками звертатися

до Богдана Тишкевича, тел. (066) 217-25-58.

• Виконуємо **реставрацію та розпис** храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць та іншого церковного начиння. Тел. (050) 660- 53-19.

ПАЛОМНИЦТВА

28 лютого, Собор усіх преподобних отців киево-печерських, – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватися до 26 лютого. Виїзд 27 лютого о 23.30. Повернення – 28 лютого о 23.30. Вартість поїздки 150 грн.

8 березня – до почаївських святинь: Почаївська лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни. Зголошуватися до 7 березня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 55 грн.

14 березня – до святинь Рівненщини:

монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межирічч (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 13 березня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 60 грн.

17–25 березня – до Святої Землі: Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Ейлат – Лідда – гора Синай (Єгипет). Подання документів на відкриття візи – до 28 лютого. Орієнтов-

на вартість поїздки – 1450 доларів США (переліт, проживання, дворазове харчування, трансфер, страхування тощо).

20 березня, Похвала Пресвятої Богородиці (субота акафісна), – до Тростянецької чудотворної ікони Божої Матері в с. Тростянець Ківерецького деканату (відпустове свято очолює архієпископ Луцький і Волинський Михаїл). Зголошуватися до 19 березня. Виїзд о 7.30. Повернення – о 15.00. Вартість поїздки 20 грн.

27 березня, Лазарева субота, – до святинь Володимиря: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимненський монастир. Зголошуватися до 26 березня. Виїзд о 7.00. Повернення – о 21.00. Вартість поїздки 55 грн.

У середині квітня – до святинь Грузії (сім днів): Мцхета – Тбілісі – Телаві (Кахетія) – Сігнахі – Ахалціхе (Месхетія). Зголошуватися до 1 квітня (наявність закордонного паспорту). Орієнтовна вартість поїздки – 650 доларів США (переліт, проживання, дворазове харчування, трансфер, страхування тощо).

Виїзд на всі прощі – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькій службі єпархії (головна координаторка Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату

Передплатний індекс 91241

Засновник і видавець –

Управління Волинської єпархії Української

Православної Церкви Київського Патріархату

www.pravoslavja.lvtsk.ua

Адреса редакції: 43025 м. Луцьк,

Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82

pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакція:

протоієрей Віталій СОБКО (заст. головного редактора), **священник Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор і коректор), **Олександр БІЛЬЧУК** (верстка, «НІЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про державну реєстрацію:

ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Віддруковано у МП «Зоря»

м. Луцьк, просп. Волі, 2. Тел. (0332) 24-60-38

Наклад 4000 пр. Ціна за домовленістю

Зам. № 17 від 24.02.2010 р.